THE DAY THE DAM BROKE

గడప 10
ఆనకట్ట తెగిన రోజు

అది ఏ రోజు అవుతుందో ఎవరికీ తెలియదు.

ఇదే మొదటి నిజం.

మనం ప్రణాళికలు వేయవచ్చు.

ముందే ఊహించవచ్చు.

వ్యవస్థలను, వ్యూహాలను, రక్షణలను, నిల్వలను నిర్మించవచ్చు.

అనుభవం ఒక రకమైన రోగనిరోధక శక్తి అని మనల్ని మనం ఒప్పించుకోవచ్చు.

కానీ ఏదో ఒకటి విరిగిపోయే రోజు ఎప్పుడూ వస్తుంది.

కొన్నిసార్లు అది ఒక వ్యక్తి.

కొన్నిసార్లు ఒక భ్రమ.

కొన్నిసార్లు ఒక ప్రాజెక్టు.

కొన్నిసార్లు శరీరం.

కొన్నిసార్లు ఒక అనుబంధం.

కొన్నిసార్లు చెక్కుచెదరనిదిగా మనం భావించిన ఒక నిశ్చయం.

ఆ రోజును అంత ప్రత్యేకంగా చేసేది, దాదాపు ఎప్పుడూ, దాన్ని మనం తర్వాతే గుర్తిస్తామనే విషయం.

అది జరిగినప్పుడు ఒక సంఘటనలా అనిపిస్తుంది.

తర్వాత అది ఒక సరిహద్దు అని అర్థం చేసుకుంటాం.

నాకూ నా రోజు వచ్చింది.

బహుశా ఒకటి కంటే ఎక్కువ.

ఎందుకంటే పగుళ్లను పంచడంలో జీవితం ఉదారమైనది.

అది మీ వయసు అడగదు.

మీ పదవి అడగదు.

మీ బ్యాంకు ఖాతా అడగదు.

మీ రెజ్యూమె అడగదు.

అది కేవలం తలుపు తడుతుంది.

నాకు ఒక కచ్చితమైన అనుభూతి గుర్తుంది.

నొప్పి కాదు.

భయం కాదు.

ఆశ్చర్యం.

ఒక జీవితపు దృశ్యం ఎంత వేగంగా మారిపోగలదో కనుగొన్నప్పుడు కలిగే ఆశ్చర్యం.

ఒకరోజు అంతా స్థిరంగా అనిపిస్తుంది.

మరుసటి రోజు స్థిరత్వం ఒక జ్ఞాపకంగా మారుతుంది.

శాశ్వతమని మీరు భావించినదాని శిథిలాలను మీరు చూస్తూ ఉండిపోతారు.

ఉనికిలోని గొప్ప భ్రమల్లో ఒకదాన్ని మీరు కనుగొనేది ఆ క్షణంలోనే.

మనం కోల్పోయినదాని కోసం బాధపడుతున్నామని అనుకుంటాం.

చాలా తరచుగా శాశ్వతమని మనం నమ్మినదాని కోసం బాధపడతాం.

నష్టం ఒక సంఘటనను నాశనం చేస్తుంది.

భ్రమ తొలగిపోవడం ఒక నమ్మకాన్ని నాశనం చేస్తుంది.

నమ్మకాలకు లోతైన వేర్లు ఉంటాయి.

ఏదైనా నిజంగా విరిగిపోయినప్పుడు, మొదటి ప్రేరణ దాన్ని బాగుచేయడం.

అది మానవ సహజం.

వెంటనే ఒక పరిష్కారం కోసం వెతుకుతాం.

ఒక వివరణ.

ఒక నివారణ.

నిందించడానికి ఎవరో ఒకరు.

కొన్ని విషయాలను వాటి మూల రూపంలో తిరిగి నిర్మించలేమని అంగీకరించడం తప్ప ఏదైనా సరే.

ఆ యుద్ధం నేనూ చేశాను.

అందరిలాగే.

వాస్తవానికి వ్యతిరేకంగా చేసే యుద్ధం.

ఎందుకంటే వాస్తవం క్రూరమైనది.

అది బేరమాడదు.

ఓదార్చదు.

అది ఉంటుంది.

అంతే.

సిద్ధపడటానికి జీవితం మీకు సమయం ఇవ్వని క్షణాలు ఉంటాయి.

అది మిమ్మల్ని పరివర్తనలోకి నెట్టేస్తుంది.

మీకు ఇష్టమున్నా లేకపోయినా.

మీరు ఎవరో కనుగొనేది అక్కడే.

అంతా పనిచేస్తున్నప్పుడు కాదు.

ఏదైనా పనిచేయడం ఆగిపోయినప్పుడు.

మీరు అందుకున్నప్పుడు కాదు.

మీరు కోల్పోయినప్పుడు.

మీరు నిర్మిస్తున్నప్పుడు కాదు.

ఆ నిర్మాణంలో ఒక భాగం కూలిపోవడం చూస్తున్నప్పుడు.

చాలా మంది తట్టుకుని నిలబడే శక్తిని ఒక వీరోచిత లక్షణంగా ఊహించుకుంటారు.

నేను దాన్ని ఎప్పుడూ వేరేగా చూశాను.

తట్టుకుని నిలబడటం బలం కాదు.

అది అలవాటుపడటం.

బలం ఇలా అంటుంది:

"నేను ఎదిరిస్తాను."

తట్టుకునే శక్తి ఇలా అంటుంది:

"నన్ను నేను మార్చుకుంటాను."

ఆ తేడా అపారమైనది.

ఎందుకంటే కొన్ని తుఫానులను గెలవలేం.

వాటిని దాటగలం అంతే.

నా జీవితంలో నాకంటే చాలా ఎక్కువ కోల్పోయిన మనుషులను కలిశాను.

మొత్తం ప్రపంచాలు కూలిపోవడం చూసిన మనుషులు.

కుటుంబాలు.

ఆరోగ్యం.

భద్రతలు.

ప్రియమైనవాళ్లు.

వాళ్లను చూస్తూ మౌలికమైన ఒక పాఠం నేర్చుకున్నాను.

నొప్పి ఒక వ్యక్తిని తప్పనిసరిగా నాశనం చేయదు.

తరచుగా ఆ వ్యక్తి తన గురించి తాను ఏర్పరచుకున్న బొమ్మను నాశనం చేస్తుంది.

అది చాలా భిన్నమైన వినాశనం.

నొప్పి వచ్చినప్పుడు, ముసుగులు లేకుండా నిలబడేలా మనల్ని బలవంతపెడుతుంది.

బిరుదులు లేకుండా.

పదవులు లేకుండా.

రక్షణలు లేకుండా.

మనం మాత్రమే.

మిగిలినది మాత్రమే.

మొదట్లో ఈ బహిర్గతం భయపెడుతుంది.

తర్వాత అది ఒక రకమైన నిజంగా మారుతుంది.

ఎందుకంటే చివరికి మనం నటించడం మానేస్తాం.

నేను ముఖ్యమని భావించినదంతా ఒకేసారి ఊగిసలాడుతున్నట్టు అనిపించిన నా జీవితంలోని ఒక దశ గుర్తుంది.

అది ఒక్క సంక్షోభం కాదు.

అది ఒక సంగమం.

అన్ని ప్రశ్నలనూ ఒకే క్షణంలో ముందు పెట్టాలని విధి నిర్ణయించుకున్నట్టు.

అది కష్టమైన రుతువు.

కానీ ఈ రోజు నేను దాన్ని చెరిపేయను.

ఒక సరళమైన కారణం వల్ల.

ఏది నిజమైనదో అది నాకు చూపించింది.

ఒక ఇల్లు కాలిపోయినప్పుడు, మీరు నాశనమైనదాన్ని మాత్రమే కోల్పోరు.

అగ్నిని తట్టుకునేదాన్ని కూడా కనుగొంటారు.

సంక్షోభాలకు ఉన్న పని ఇదే.

అవి అత్యవసరమైనదాన్ని అనవసరమైనదాని నుంచి వేరుచేస్తాయి.

దాదాపు క్రూరమైన కచ్చితత్వంతో.

కేంద్రంగా అనిపించిన మనుషులు అప్రస్తుతులవుతారు.

అప్రధానంగా అనిపించిన మనుషులు తప్పనిసరి అవుతారు.

అపారమైనవిగా అనిపించిన ఆశయాలు హఠాత్తుగా అర్థం కోల్పోతాయి.

చిన్న విషయాలకు అపారమైన విలువ వస్తుంది.

ఒక కౌగిలింత.

ఒక ఫోన్ కాల్.

ఒక ఉనికి.

ఒక నిజాయితీగల మాట.

మన అంగీకారం అడగకుండానే జీవితం ప్రాధాన్యాలను తిరిగి అమర్చుతుంది.

బహుశా అదే సరైనది.

ఎందుకంటే మనం నిజంగా నేర్చుకునే దానిలో చాలా భాగం ఆ పగుళ్ల నుంచే పుడుతుంది.

కొనసాగింపు నుంచి కాదు.

అంతరాయం నుంచి.

వెనక్కి తిరిగి చూస్తే, అంతా విరిగిపోయిన రోజు అంతా ముగిసిన రోజు కూడా కాదని గ్రహిస్తాను.

అది ఏదో భిన్నమైనది మొదలైన రోజు.

కానీ ఈ నిజాన్ని నేను వెంటనే అర్థం చేసుకోలేదు.

తర్వాత అర్థం చేసుకున్నాను.

చాలా తర్వాత.

శిథిలాలు అప్పటికే పునాదులుగా మారడం మొదలైనప్పుడు.

గాయాలు అప్పటికే మచ్చలుగా మారడం మొదలైనప్పుడు.

భయం అవగాహనకు చోటు ఇచ్చినప్పుడు.

కాలం ప్రతి మనిషినీ అడిగే ఒక ప్రశ్న ఉంది.

ఎప్పుడో ఒకప్పుడు.

అది విజయానికి సంబంధించినది కాదు.

డబ్బుకు సంబంధించినది కాదు.

ప్రతిష్ఠకు సంబంధించినది కాదు.

ప్రశ్న ఇంకా చాలా సరళమైనది.

“ఏదైనా విరిగిపోయినప్పుడు మీరు ఏం చేస్తారు?”

కొందరు ఆగిపోతారు.

కొందరు దాక్కుంటారు.

కొందరు ప్రపంచాన్ని నిందిస్తారు.

కొందరు నేర్చుకుంటారు.

నేను నేర్చుకోవడానికి ప్రయత్నించాను.

ప్రతిసారీ బాగా కాదు.

ప్రతిసారీ వేగంగా కాదు.

కానీ ఒక విషయాన్ని అర్థం చేసుకునేంతగా.

విరిగిపోవడం కథకు ముగింపు కాదు.

అది అంతకుముందు ఉన్న భ్రమకు ముగింపు.

ఈ రెండిటి మధ్య అపారమైన తేడా ఉంది.

ఎందుకంటే ఏదైనా విరిగిపోయిన ప్రతిసారీ, ఏదో ఒకటి బయటపడుతుంది కూడా.

వ్యక్తిత్వం.

అనుబంధాలు.

నిజం.

అత్యవసరమైనది.

చివరికి దుమ్ము చల్లారినప్పుడు, సందడి గాలిని నింపడం ఆపినప్పుడు, నొప్పి తన అత్యంత దూకుడైన గొంతును కోల్పోయినప్పుడు, ఒక నిశ్శబ్ద ప్రశ్న మిగులుతుంది.

ఇది కాదు:

"ఇది ఎందుకు జరిగింది?"

బదులుగా:

“ఆ తర్వాత నేను ఎవరిగా మారాను?”

తర్వాతి అధ్యాయం పుట్టేది ఆ ప్రశ్న నుంచే.

ఎందుకంటే అంతా విరిగిపోయిన రోజు కేవలం దేన్నో నాశనం చేయలేదు.

ఏది నిలబడి ఉంటుందో కనుగొనేలా నన్ను బలవంతపెట్టింది.